

VÉGRENDELET

Tompa Mihály halálának 100. évfordulóján, megszállt területre eső sírjának felbontása alkalmából.

Legenda szállt a Felvidéken, apa fiának adta át:
"Tompa Mihállyal eltemették az utókornak irt dalát.
Amit a költő hitt és látott, de élve el nem mondhatott
Elmondja száz esztendő múlva a néma sír és a halott."

Történelmünknek zord óráján, a század pergett mint homok,
Országhatárok cserélődtek, várakból lettek várromok.
Hódítók jöttek s tovatüntek, régít követtek új korok,
Magyarokból koldusok lettek, földönfutók és vándorok.

Végre letelt a száz esztendő, tizezrek várták a csodát
Mít irt vajon a halott költő, kinek lelke jövőbe lát
Mít üzenhet a rab nemzetnek, mely elvesztette a Hazát
És mít ígér a megkínzottak, kinek szétszedték otthonát.

Izmos karok feszítették le a rozsdás kriptá vasalást
Huszezer fül feszülten várta a sírból jövő híradást.
A történelmi pillanatban - - ki írhatná le a hatást?
A feltáruló koporsóból előtűnt a papí palást.

A nyitott sír csodája láttán, öreg és ifju együtt sírt
Száz év ezer vérző sebére e szent palást hozott gyógyírt.
A tudósok és hitetlenek tovább keresték a papírt
Nem értve meg, hogy a nagy költő ezuttal a palástra irt.

Magyar szívek összedobbantak, hozzájuk szólt az üzenet
Mít nem érthet meg soha senki, csak kinek szíve vérezett.
A síri eseményben mennydörgésként hangzott fel a Végrerendelet
Melyet nem hallhatott meg egy sem, ki Hazánk ellen vétkezett.

A Végrerendelet ítélet volt, irtozatos és pusztító
Hasonló Isten ígéjéhez, mely mindig élő és ható.
A Végrerendelet ígéret volt, a jövőre mutató
Népünknek holnapot jelentő; reményt keltő és biztató.

"Porból vagyunk és porrá leszünk, az életünk agyagcserép
Isten nélkül az ember semmi, lélek nélkül csupán csak gép
A hatalomnak megszállottja, ki az Isten helyére lép
Holnap csufosan hullik porba, ha majd a Nemzet láncot tép.

De megmarad majd mindörökre, ha el is veszi mindenét
Az ember, aki Istenébe oltotta bele életét,
És megmarad majd az a Nemzet, mely megtartotta a hitét
S bár földjét mások bitorolták, nem tagadta meg Istenét.

Megmaradásunknak jelképe legyen mostantól a gólya
Történelmünknek hirdetője, igazunknak tanítója
Szabadságvágyunk álomképe, ifjúságunk megtartója
Egekbe szálló lelkünk öre, jövődönk szent hordozója.

Mert a gólya a mi madarunk, tulélt ármányt, gyászt és bitót.
És vele mi is megmaradunk, túlélve minden hódítót.
A gólya madár visszatér majd és övé lesz mit itt hagyott
Uj fészket rak régi helyére, melyben ezer évig lakott."

Legenda száll a Felvidéken, magyar magyarnak adja át
Tompa Mihálynak lelket gyújtó, jövőt ígéro szözatát.
Amit a költő hitt és látott, de élve el nem mondhatott
Elmondja most az utódoznak a szent palást és a halott.

Dömötör Tibor